

Marno János

Csoportkép kúttal és egy szerelőkúttal

Aztán folytattam tovább a hajnali szemlét, a képek többsége a kútnál készült, de nem a kút körül, ahogy egy német romantikus költő ezt magától értetődőnek veszi, és mi örülünk is, amikor halljuk vagy olvassuk, mi megy, mi folyik épp a kút körül a szerelmesek között. Mi más folyhat, mint az évődő kergetőzés, míg ki nem merül az üldöző és behajolva törzsével a víz fölé, liheg. Mert tüdeje gyengébb, mint a lányé. Anyám a képen még lehetne nagylány, összetört szívű, eszi a bánat vagy inkább a félelem, a feneketlen mélységű magány. Hiába áll ott mögötte az apám, tekintetéből lesír, hogy távolról sincs úgy a kútnál jelen, mint szegény anyám. Ez másutt is feltűnhet a figyelmesebb és nem elfogult szemlélőnek, hogy az apám csupán mint semleges látványelem hajlandó a képeken hozni magát. Érdekes, mert magasabb mindnyájunknál, ideértve a vendégségben nálunk járt idegeneket. Akik egy vastag és kerek betonfödémen szoronganak hárman, velem és a nővéreimmel összehúzóva, a szerelőkút fedőlapján, amely széttolható két félre. Anyám itt még nem öszült bele a csillapíthatatlan félelembe, apám mellett még ott áll mögötte a két jegenyefa is a szomszédban, sudáran és alig felborzolva; szelcsend közeli délután, egy nyár közepén.

Miért ne

„Némelyik angyal iszonyú közel
némelyik beláthatatlanul messze.”

Szomorkodom, szememből szemerkél
a könny, vizenyős, november végi
eső, a cseppeknek az égvilágon
semmi viszkozitása; mardossák csak
a bőröm. Vájt fülű versolvasó már
fel sem kapva erre a fejét tudja,
ezt májusban, ha nem a nyár teljében
írom, mikor az esőcseppek elhízva,
akár a disznók, csapják fröccsenve,
egymásnak esve, a szelet, míg én itt
egy kés hegyével, valamint élével
játszom, illesztgetem és képzelődöm,
s figyelmemet az ablakra szegezem.
Az üvegére. Nemrég pucolta meg
a feleségem, hasztalan kérleltem,
hagyja koszosan, homályosan, ahogy
Pál mondja a korinthusbeliekhez
írt hosszú levelében. Szenvedélyem
nekem is a levélírás, csak hát ki
az ördögnek írjon manapság komoly
terjedelemben az ember; az embernek
nem, és az Angyalnak sem, mert a földön
nincs az a kézbesítő, aki bátran
kijárna hozzá a temetőbe. Mert
ott szárnyal a kőben. Elektronikus
hosszú levelet pedig még azok sem
igen böngésznek végig, akik Kafkát
falják, mohóbban talán még a Pálnál.
De visszatérve az ablaküvegre,
melyen fel-felszikkázik a tűző nap
fénye, mert az üvegbe egészen finom
hajszálereket karcolt bele serény
feleségem a maréknyi hírlap-
gombócokkal. A szikkázó fény pedig
nem szárítja fel, hanem belemarja
a bőrömbé szemerkélő, sós könnyem,
szemgolyóimat fenékgig apasztva.
Nem is bírja fél perceknél tovább a
szemem. Rá kell eresztenem ólmos

szemhéjamat, mely az évek súlyától
megvastagodott és összegyűrődött,
mint köldököm gyűrűjében a négy-öt
évszak, melyből egyet-kettőt néhanap
idegenben töltök. Ott szárítkozom,
de már idehaza nézem tovább az
ablaktáblát mint négyszögesített
tömlőt, amit napokig köldökömnek
néztem, becsavarodva, míg hitemből
ki nem térített a huzat, mely a négy
táblát jól meglengette és becsapta.
És most köldököm helyén látok ki-
telni egy jókora, döglégy-színekben
játszó tömlőt. Azt hihetném, költözni
készülök. És miért is ne, miért ne?